

udførligt ved Finanslovens første Behandling. Ligeledes drøftede vi ved første Behandling af Finansloven den Tekstanmærkning om at tage 200 000 Kr. af Kirkeligningen for hele Landet til Istandsættelse af Landsbykirker, som trængte dertil. Det ærede Medlem har nu igen fremdraget det her ved anden Behandling, saa dette Spørgsmaal faar ogsaa en ret udførlig Behandling her i Rigsdagen. Jeg vilde have foretrukket, om vi var blevet færdige med første Behandling deraf, da Finansloven var til første Behandling.

Jeg maa da med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendelsen af de 22 000 Kr. af den københavnske Kirkeligning til Opførelse af et Sakristi ved Kristkirken svare, at jeg i den Henseende fuldstændig deler min Forgængers Opfattelse: at det var berettiget at anvende disse 22 000 Kr. til dette Formaal. Spørgsmaalet om Ministeriets Hjemmel til at afholde denne Udgift af Kirkeligningen kan ikke, saaledes som Københavns Kommunalbestyrelse gør det, afgøres ud fra § 13 i Loven om Kirkers Bestyrelse af 1922; men man maa afgøre det ud fra de Bestemmelser, som er givet i Loven om Kirkers Vedligeholdelse, ligeledes af 1922, § 6. Der indeholdes Hovedregelen for Vedligeholdelsen af Kirkerne, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier af denne omtalte Paragraf.

Der staar her: „Menighedsraadet skal . . . . virke til, at navnlig Kirkebygningens Indre og dens Tilbehør fyldestgør Fordringerne til Orden, Sømmelighed og Bekvemmelighed, saa at Gudstjenesten ikke lider, og Andagten ikke forstyrres ved Mangler i saa Henseende, og at der foretages saadanne Forandringer og Anskaffelser, som efter Tidens almindelige Krav maa anses for at være tjenlige til at øge Kirkebygningens Hygge og Værdighed og Gudstjenestens Højtidelighed, og som kræves, for at de kirkelige Handlinger kan udføres værdigt i Overensstemmelse med de til enhver Tid derom givne Forskrifter“. Det er navnlig de sidste Ord, jeg vil bede ærede Medlemmer om at lægge Mærke til: Menighedsraadet skal sørge for, at saadanne Ting bliver udført, som kræves, for at de kirkelige Handlinger kan udføres værdigt i Overensstemmelse med de derom til enhver Tid givne Forskrifter.

Nu hører til de kirkelige Handlinger ogsaa Konfirmationen og Konfirmationsforberedelsen. Konfirmationsforberedelsen i de københavnske Kirker foregaaer i Almindelighed i Sakristierne. Der gives jo ikke

Præsteboliger ved de københavnske Kirker undtagen i ganske enkelte Tilfælde, og der er derfor ikke i København som de fleste Steder paa Landet Konfirmandstuer til Raadighed for Præsten; derfor er Konfirmandundervisningen henlagt til Sakristierne. Nu var Sakristierne ved Kristkirken saa smaa, at det skønnedes — og jeg tror, man havde Ret i dette Skøn —, at det var nødvendigt at udvide dem, for at Konfirmandforberedelsen kunde foregaa under saadanne Forhold, som i hvert Fald saa nogenlunde kunde stilles ved Siden af de Forhold, hvorunder Børnene undervises i Folkeskolen her i København. Det maatte dog være et Forlangende, som kunde stilles, og det blev foreslaaet af Menighedsraadet at gaa til en Udvidelse af disse Sakristier. Det var i 1921. Paa det Tidspunkt kunde der maa ske være Tvivl om, hvorvidt man havde Hjemmel til en saadan Udvidelse, men efter at man har faaet Loven om Kirkers Vedligeholdelse af 1922 med den Bestemmelse, som jeg her har oplæst, kan der ikke være Tvivl om, at man med fuldkommen Lovhjemmel kan gaa til en Udvidelse som den, der her har fundet Sted.

Ligeledes andre Nyanskaffelser i Kirkerne kan man gaa til. Det er ikke saa sjældent, at der foreligger Andragender ogsaa fra københavnske Kirker om Reparationer og Udvidelser af Orglerne; et Sted har man et Orgel til 20 Stemmer og ønsker det udvidet til 30 eller 40 Stemmer. Det er givet, at naar man anlægger det Skøn, at det er nødvendigt efter Tidens Krav, kan man ogsaa gaa til en Nyanskaffelse paa dette Omraade. Naturligvis vil Kirkeministeriet altid anvende den fornødne Sparommelighed og den fornødne Varsomhed og tage Hensyn til de økonomiske Forhold, naar der er Tale om saadanne Udvidelser og Nyanskaffelser, men jeg maa bestemt hævde, at der i Loven er absolut Hjemmel dertil, og at det paagældende Beløb kan paalignes Folkekirkemedlemmerne i København.

Med disse Udtalelser mener jeg ogsaa at have godtgjort, at Biskoppens Optræden i dette Tilfælde har fuldstændig Medhold i Loven. Det behøvede ikke at have været begrundet paa den Maade, hvorpaa det er begrundet i Menighedsraadets Protokol under Hensyn til, at man vilde standse den løbende Indsamling i Sognet for ikke at skade den anden Indsamling til Opførelsen af den nye Kirke. Det kunde have været begrundet ene og alene med Henvisningen til, at man, siden Indsamlingen til Fornyelsen blev vedtaget i 1921, har faaet en ny Lov-